

Anne

— Rabia Barış · 08 Mayıs 2011

Eve gelin geldi; annen, dediler.
Yüzüme şefkatle bakmadı anne!
Yağmasan da bari gürle dediler.
Elin gülü ele kokmadı anne.

Pustum, bir köşeye kimse görmedi;
Üşüdüm, üstüme örtü örtmedi;
Babam elma aldı bana vermedi.
Halim yüreğini yakmadı anne.

Okula geç kaldım, disiplin aldım;
Ders çalışmadım sınıfta kaldım;
Yetim yüreğimde derine daldım.
Eller varlığını takmadı anne.

Sokaklara düştüm ayağım yalın,
Tadını unuttum reçelin, balın.
Yaramı sarmadı ipekli şalın.
Kurudu gözyaşım akmadı anne.

Hani, mor salkımlı bağımız nerde?
Hani, o alımlı çağımız nerde?
Sen cennet gülüsün ben kaldım derde,
Kimseler elimi sıkmadı anne.

Odamın kapısı içten sürgülü,
Gönlümün kapısı dıştan sürgülü,
Götürmedin tabutunda bir gülü,
Ben usandım eller bıkmadı anne.

Sonsuzluk ufkunda ebede baktım,
Resmini göğsümün üstüne taktım,
Gönlümden gönlüne bir ışık yaktım,
Hayalin aklımdan çıkmadı anne.

Soğuk kış gününde ocak aradım,
İssız gecelerde kucak aradım,
Kumlu saçlarımı sensiz taradım,
Gözlerimde şimşek çakmadı anne.

Kaderin, dediler; nerden bilirdim?
Yolun açık olsa; koşar gelirdim.
Adresini bilsem arar bulurdum,
Bedenim bu yükü çekmedi anne.

Rabia BARIŞ